

Thâm Thâm

Chương 1 : Chương 1

Đôi khi, Liễu Mê Đình cảm thấy là rất yên tĩnh, là nguyên nhân khiến hắn vĩnh viễn vô pháp yêu. Sống hai mươi bốn năm, hắn dường như chưa từng động tâm với bất kỳ ai, càng đừng nói đến dùng tình. Nếu nói yêu, hắn chỉ yêu kiếm của hắn, hắn trút vào kiếm của mình tất cả nhiệt huyết. Hắn đối những vật khác trước sau vẫn hờ hững, hắn không quan tâm, không hứng thú quan tâm.

Nhưng mà có một ngày, cuộc sống của hắn cũng mất đi sự yên tĩnh, phá vỡ thói quen của hắn, dẫn dắt hắn vào một vực sâu không thể biết...

Ngày nào đó, ánh nắng đặc biệt ấm áp, trong không khí thoang thoang hương hoa đào...

Phi hồng, nộn phấn, tuyết bạch*, các đóa hoa mang màu, vừa mới rời cành, vẫn còn đọng vài giọt sương sớm. Tuy hoa đã rơi hết, nhưng mùi hương vẫn không chịu tán đi.

Gió, không biết đã đợi bao lâu, phá không mà đến, lướt qua rừng trúc xanh biếc, thổi nhả hồ nước.

Liễu Mê Đình bỗng nhiên cảm thấy trong cơn gió hỗn loạn, có một loại khí tức đặc biệt, tựa như là có người đã đi trước hắn một bước đến cánh rừng này. Cúi đầu, hắn phát hiện trên mặt bùn đất ẩm ướt còn lưu lại dòng chữ thanh tú: Bích thủy vô tình nhân phong trứ diện, thanh sơn bất lão vi tuyết bạch đầu**. Lại ngẩng đầu, tìm kiếm hình bóng của chủ nhân chữ viết, không có, chỉ nhìn thấy sóng nước lay động, núi xa bạch đầu.

Nhìn hàng chữ, bút pháp cân xứng, thanh tú mà không mất lực đạo, thoát nhìn tưởng nhu nhược, kỳ thực kính uẩn cân cốt***, lộ ra tính tình của người lưu chữ. Nếu là nữ tử, hắn là một học giả thông tuệ ngoài mềm trong cứng; nếu là nam tử, sợ rằng nhã nhặn hào hiệp, chỉ là lời này hợp cảnh không khỏi tang thương, khiến người đau buồn.

Hoa rơi tựa vũ.

Liễu Mê Đình phảng phất thấy một tố y nhân ảnh gầy gò ở trước mắt thoáng qua. Là ảo giác sao, dáng người nhẹ nhàng, mái tóc dài đen nhánh theo gió tung bay, tựa như hoa trung tiên tử.

Lại chăm chú nhìn, đã từng có người qua?

Thời gian không sớm. Liễu Mê Đình lấy lại bình tĩnh, cho rằng buổi sáng vừa rồi trải qua một hồi mộng xuân. Chuyện quan trọng nhất hiện tại là đi gặp cố chủ của hẳn, Thủy Vân Gian đệ nhị nhâm chủ nhân Hoa Tự Cẩm.

Thủy Vân Gian là một nhà nghệ quán, hai mươi năm trước xuất hiện ở Kim Lăng, bề ngoài rất bình thường, đơn giản là chuyện của một nữ tử có chút tư sắc mượn cầm kỳ thư hoa văn nhã đi bán tiếng cười bán thân mình. Trên thực tế ở đây còn kinh doanh một loại buôn bán khác, tức buôn bán tin tức giang hồ. Không ai biết tin tức này ở đâu mà có, bất quá chỉ cần có tiền, trên cơ bản có thể tại Thủy Vân Gian mua được những tin tức liên quan đến võ lâm nhân sĩ. Mặc dù lúc đó không có thì cũng có thể hẹn trước, muộn nhất là mấy tháng sau có thể thu được câu trả lời thuyết phục. Trong chốn võ lâm dần dần có danh hào của Thủy Vân Gian, kinh doanh có đạo đương nhiên phải thuộc về đệ nhất nhâm chủ nhân Hoa Phùng Thì.

Thuật lại cho biết, Hoa Phùng Thì là một gã nam tử cực kỳ tuấn mỹ, không sai, võ công cùng dung mạo của hẳn đều như nhau, khiến người người nể phục. Nhưng hai ăm trước hẳn bỗng nhiên chết bệnh, lúc lâm chung đem Thủy Vân Gian giao phó cho dưỡng tử Hoa Tự Cẩm. Hoa Tự Cẩm dốc tình dốc sức, bên cạnh Thủy Vân Gian lập ra một sân nhỏ gọi là Doanh Tự Các, ám hương Doanh Tự chi ý, thành ra Nam Xướng quán.

Hôm nay Hoa Tự Cẩm ở Doanh Tự Các hẹn Liễu Mê Đình, đàm bút sinh ý. Đặc biệt lần này không liên quan đến giang hồ tin tức, là một chuyến đi mà Hoa Tự Cẩm nhờ Liễu Mê Đình.

Liễu Mê Đình đến Doanh Tự Các, với thời gian hẹn định có sớm hơn một khắc.

Có một thiếu nữ nha hoàn, mặc lục y trang phục, từ lâu đã ở cửa đợi, thấy có người đến liền hỏi: " Là tín dương Liễu công tử phải phải không?"

" Chính là tại hạ, theo hẹn ước mà đến."

" Công tử đến sớm, chủ nhân nhà ta vừa thức, sợ rằng còn đang thay y phục, thỉnh chờ một chút." Lục y thiếu nữ thái độ thành khẩn, không giống có ý định chậm trễ.

Lại nghe từ trong phòng, một âm thanh ưu nhã của nam nhân vọng ra: " Nếu Liễu công tử đã đến, xin mời vào đây. Nếu có chỗ thất lễ thỉnh đừng phiền lòng."

Liễu Mê Đình nếu không phải đối chủ nhân thân bí của Thủy Vân gian hiếu kỳ đã lâu, sớm muốn nhìn thấy bộ mặt thật của hắn, cũng sẽ không đường đột như vậy. Bất quá nếu người ta đã mời hắn vào, hắn sẽ không nói lời chối từ, dù sao họ đều là nam tử, thay y phục vốn không ngại ngùng. Ai biết đến khi đẩy cửa bước vào, hắn mới phát giác mình đã hoàn toàn sai.

Bên trong phòng bố trí xa hoa, điều lương họa đồng**** đã không nói, lại còn thêm vô số cổ ngoạn thư họa làm thất nội càng thêm rực rỡ lộng lẫy. Liễu Mê Đình qua loa đánh giá, những dị bảo hiếm quý này được bày ra khiến chúng càng thú vị, tuyệt không đơn giản là khoe khoang đắp lên, có thể thấy chủ nhân của gian phòng tất là người văn nhã thông thái.

Trước mặt, ngồi trên lê hoa mộc y là một vị nam tử anh tuấn, tóc vẫn chưa chải, vạt áo rộng rãi để lộ bộ ngực rắn chắc. Khuôn mặt hắn góc cạnh phân minh, giữa lông mày lộ ra một loại khí phách nghiêm nghị. Tuy y sam không chỉnh, nhưng thái độ trầm tĩnh tự nhiên lại thẳng cả tư chất vương hầu của triều đình, nam tử như vậy cư nhiên chỉ là Kỹ quán xướng lâu lão bản?

Nhìn kỹ, trước mặt nam tử kia là một thiếu niên gầy gò, chỉ mặc một y sam tố sắc mỏng manh, mái tóc dài đen nhánh như mực tựa yên, một đôi chân ngọc trần trụi ẩn hiện dưới y phục. Thiếu niên chui vào giữa hai chân nam tử, đang nỗ lực mút cái gì đó.

Liễu Mê Đình tuy rằng không giỏi chuyện phong nguyệt, bất quá có chút hiểu biết bọn họ đang làm cái gì. Nguyên lai thay y phục chỉ là một loại che giấu nhã nhặn a, sớm biết là vậy hẳn tình nguyện ở ngoài cửa chờ một chút.

Nam tử dường như không hài lòng sự phục vụ của thiếu niên, nắm chặt tóc của thiếu niên, để mình tiến nhập sâu hơn, dục vọng bành trướng thẳng đến yết hầu của thiếu niên. Thiếu niên chịu đựng thống khổ do ngạt thở, hai tay miễn cưỡng chống trên mặt đất, ngửa đầu cố sức nuốt vào nhả ra.(hơ hơ, dễ hiểu nhỉ?), tận lúc nam tử đạt được cao trào, nuốt hết luồng nhiệt như chớp, không dám để sót một giọt.

Hưởng thụ xong, nam tử nhấc chân đá thiếu niên sang một bên, chỉnh lại quần áo, mỉm cười nói: " Vừa nãy Hoa mỗ thất lễ, để Liễu công tử chê cười. Mời ngồi, hiện tại chúng ta bàn chính sự đi."

Liễu Mê Đình khách khí vài câu, liền ở một bên ghế ngồi xuống, khoe miệng thoáng nhìn thiếu niên đang bò lên trên mặt đất, cúi đầu quy thẳng thân thể, thần thái cung kính khiêm tốn. Phỏng chừng thiếu niên đây chính là tiểu quan trong Doanh Tụ các, thân phận so với kỹ nữ cũng không bằng, người như vậy Liễu Mê Đình xưa nay không tận mắt thấy. Hẳn lại suy nghĩ đến việc bàn bạc.

" Liễu công tử, nhờ vả lần này của Hoa mỗ không tầm thường, có thể sẽ liên lụy đến một ít giang hồ ân oán, kẻ thông thường sợ rằng không dám ứng thừa, nếu như ngài hiện tại hối hận, ta sẽ không trách cứ." Hoa Tụ Cẩm đi thẳng vào vấn đề.

Liễu Mê Đình tự tin trả lời: " Đã đến đây, đó là thành tâm của tại hạ muốn làm việc này, huống chi Hoa lão bản thẳng thắn bộc trực lại công đạo, nói vậy, chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

" Tốt lắm." Hoa Tụ Cẩm từ một bên thư án lấy ra một phong thư " Trong phong thư này là tiền đặt cọc, năm nghìn hai ngàn phiếu, cùng với phương pháp liên lạc tính danh của thu chủ, chớ tiết lộ người cho hẳn."

Liễu Mê Đình lấy từ trong đó ra một tờ giấy thư trắng, nhanh chóng nhìn để nhớ hết trong lòng, đem thư trắng chà xát trong tay, lập tức nó hóa

thành bột phấn, như tro như sóng lạt. Liễu Mê Đình không phải cố ý mượn cơ hội khoe khoang nội công của mình, chỉ là hấn làm việc trước giờ đều ổn, để cố chủ yên tâm cũng là trách nhiệm của mình.

Sắc mặt của Hoa Tự Cẩm lộ ra vài phần khen ngợi: " Xem ra ta không cần quá lo lắng. Hy vọng Liễu công tử có thể thuận buồm xuôi gió."

" Tại hạ bất kỳ lúc nào đều có thể xuất phát, khi nào lấy phiêu hóa*****?"

Hoa Tự Cẩm mỉm cười: " Vậy ngày mai khởi hành đi. Về phần phiêu hóa..." Tay hấn chỉ về phía thiếu niên " ... Chính là hấn. Ta sẽ phái một gã thị tòng đi theo chăm sóc nơi ở thức ăn của các người, thị tòng sống chết thương bệnh, Liễu công tử không cần phải phí tâm, chỉ cần đem phiêu hóa còn sống đến nơi cần phải đến là được."

" Đây..." Đây xác thực là ngoài dự liệu của Liễu Mê Đình, từ khi hấn bắt đầu một mình làm cái nghề phiêu(?) này cho đến nay, vàng bạc châu bảo đồ cổ thư họa là những thứ trao đổi thường thấy nhất, hấn còn tích lũy rất nhiều kinh nghiệm phân biệt châu bảo thực giả. Về phần hộ tống người sống, chính là lần đầu. Hấn trong lòng do dự, muốn tìm hiểu một chút bối cảnh của thiếu niên, liền hỏi: " Vị công tử này..."

" ...Công tử?" Hoa Tự Cẩm trong giọng nói phát ra một loại khinh miệt cười nhạo " Hấn bất quá chỉ là một cung nhân làm khí cụ phát tiết, nhiều nhất cũng trở thành a miêu a cầu mà thôi. Liễu công tử xem hấn như thứ hàng hóa bình thường mà đối đãi cũng được."

Liễu Mê Đình âm thầm kinh hãi, nguyên lai thân phận của thiếu niên đó đề tiện đến trình độ như vậy? Hấn không khỏi có phần thông cảm, thế nhưng phiêu sư không thể đối hàng hóa có nửa phần lưu luyến, bọn hấn phải tuân thủ nguyên tắc.

" Liễu công tử còn có nghi vấn gì không?" Hoa Tự Cẩm nhìn Mê Đình làm như có chuyện muốn nói lại thôi. " Phải chăng có cái gì cảm thấy khó nói? Người ta đều là nam nhân, cái gì không thể nói ra? Tống phiêu đường xá xa xôi, người nếu có nhu cầu gì bất tiện, khi đi kỹ viện có thể lấy hấn giải trí. Kỳ thực thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng cảm thấy kích thích a."

” Đa tạ mỹ ý của Hoa lão bản. Tại hạ tự có chừng mực.” Hiểu rõ nhiệm vụ, Liễu Mê Đình thực sự không muốn ở lại lâu. Có trời mới biết một khắc sau Hoa Tự Cẩm lại nói ra cái ngôn ngữ phóng đảng gì. Liễu Mê Đình âm thầm cười khổ, nếu chính mình có long dương chi hảo, đi lần này chẳng phải là sắc lợi song thu?*****

Chú thích:

* Phi hồng, nộn phấn, tuyết bạch: Đỏ tươi, hồng nhạt, tuyết trắng.

** Bích thủy vô tình nhân phong trứu diện, thanh sơn bất lão vi tuyết bạch đầu: Nước xanh không sóng vì gió mà gợn, núi xanh không già vì tuyết bạc đầu.

*** kính uẩn cân cốt: trong nét bút hàm chứa sức mạnh, uyển chuyển khó ngờ.

**** điều lương họa đồng: để tả những căn phòng mỹ lệ lộng lẫy.

***** Thế này nhé!

Phiêu hóa: hàng hóa chuyển tải.

Phiêu sư: người chuyển tải.:X

***** Long dương chi hảo – ta nghĩ Long Dương ở đây là chỉ về đồng tính luyến ái a, có thể ý nói là nếu hấn thích nam nhân.

LINK Truyện:

Thâm Thâm <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837.html>

LINK Chương này:

Chương 1

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837/chuong-1.html>